

Крылатая мары, вялікія справы

Камсамол! Шмат гаворыць і сэрца і розуму гэтае слова.

Камсамол — крылатая мары, высакароднае справы. Не адну слаўную старонку ўпісаў камсамол у летапіс нашай дзяржавы. У часы цяжкіх выпрабаванняў — у агні двух войнаў мужне і гартваўся ён; узімаючы з руін разбураны гарады і сёлы, праходзіў школу сацыялістычнага будаўніцтва, набываў працоўны вопыт. І цяпер, калі партыя заклікала савецкі народ да новага гістарычнага падавігу — да пабудовы камунізму, камсамольцы ў першых радах будаўніцка і стваральніцка рушылі на перадавыя рубяжы сямігады.

Адной думкай, адным жаданнем жыве ў гэтыя дні савецкая моладзь: як мага хутчэй дасягнуць тых вышынь, якія адкрыў нам XXI з'езд КПСС.

Гэтае высакароднае імкненне выраза паўстае з трыбуны XXI з'езду Ленінскага Саюза моладзі Беларусі.

З'явіліся зноўкі маладыя галасы, даспяваючы камсамольскую песню. Урачыстая шчына запанавала ў зале аргановага Дома афіцэраў, дзе пачаў сваю работу з'езд камсамола. З уявіў куткоў рэспублікі сабраліся сюды пасланцы камсамола, каб з адкрытай душой пагаварыць аб сваіх працоўных справах, абмеркаваць надзейныя пытанні жыцця моладзі.

У прэміуме з'езду побач з кіраўнікамі партыі і Урада Беларусі, побач з камсамольскімі работнікамі займаюць месцы звыяныя калгасы «Перамога» Пружанскага раёна Т. Кобрынец, трактарыст калгаса імя Сталіна Івануцкага раёна П. Алейнік, тыкоўшчык Полацкага траста «Нафтабуд» І. Гаршкова, пастух калгаса «Юны камуніст» Чавускага раёна І. Лосев і іншыя дастойныя прадстаўнікі нашай моладзі.

І ўсправадзілі дакладзе сакратара ЦК ЛКСМБ тав. Крыўзіна, і ў выступленнях прамоўцаў у першую чаргу размова вялася аб тым, чаго дасягнула шасцідзясяцігодняя армія беларускага камсамола да апошняга часу і як дасягнуць большага. А дасягнуць у моладзі нашай рэспублікі немагчыма.

— Да свайго XXI з'езду, — гаворыць дакладчык, — рэспубліканскі камсамольскі арганізацыйны прылічыла як ніколі згуртаванай вакол Камуністычнай партыі, гатовай, не шкадуючы сіл і моладзій энергіі, амагацца за выкананне задач, пастаўленых партыяй перад камсамолам.

Глеб Крыўзіна дакладвае з'езду, што 5 097 маладзёжных брыгад, цэхаў, участкаў, ферм і звыяных у прадпрыемствах і ў калгасах рэспублікі спабываюць за званне калектыву камуністычнай працы. Больш дасягні тысяч юнакоў і дзяўчат сталі пад сцягі ўдзяльнікаў камуністычнай працы. 223 маладзёжныя брыгады, участкі, фермы, авенні ўжо заваявалі ганаровае права аванца калектывамі камуністычнай працы. 560 маладых рабочых і калгаснікаў уздасці высокага гонару быць удзяльнікамі камуністычнай працы.

Азіна за адным выходзяць на трыбуну пасланцы Ленінскага камсамола — маладыя будаўнікі камунізму. Скупячы, сціплыя словы, але які

у іх глыбокі сэнс! Яны гучаць, як рэпартаж Радзіме тых, хто на новабудулях, на калгасных палях, на станкоў і на жылвагадоўчых фермах памяжае працоўную славу савецкага народа. Войлескімі гарацка ўхвалены і шчырай радасці сустракаюць дэлегаты выступленні звыянай калгасы імя Мітурны Пайскага раёна Людзімі Сіўко, свінаркі калгасы «17 Верасня» Невіжскага раёна Нины Касач, сакратара камітэта ЛКСМБ трактарнага заводу Уладзіміра Гатальскага, які ўхваліў заважлівых моладзі горада і вёскі. Аб якім выключным энтузіязме маладых трактаравадоўчых гаворыць той факт, што да адкрыцця з'езду камсамола Беларусі яны выпусцілі звыш плана 10 трактараў. Хіба гэта не цудоўны падарунак Радзіме!

Калі задумваешся над усімі гэтымі фактамі, яшчэ і яшчэ раз перакажешся ў тым, якое цудоўнае, якое змястоўнае, багатае і прыгожое жыццё ў нашай маладога пакалення. Спраўды, вялікую і гераічную справу робяць юнакі і дзяўчаты, якія неахвотна ўздзімаюцца ў здзіўленні гандзёнамі планаў сямігады. Так нараджаюцца новыя подзвігі Ленінскага камсамола, подзвігі, які ўвоўдзе ў гісторыю будаўніцтва камунізму.

І якія высокія словы, якія дасканалі мастацкія творы патрэбны, каб адлюстраваць усю веліч спраў, хараство дум і пачуццяў нашай дзяржавы і мужай моладзі.

У дакладзе сакратара ЦК ЛКСМБ і ў выступленнях некаторых дэлегатаў прачуў справядлівы дакор нашым пісьменнікам, які мала і не дастаткова ярка паказваюць сённяшні дзень маладых будаўнікоў камунізму. І гэты дакор у першую чаргу адрававаны пэтам, праязікам, драматургам маладзёга пакалення. Каму, як не ім, рабеснікам і палчэнікам маладых герояў сямігады, лепш за ўсё ведаць тое, што хвалюе і турбуе сёння заводскае і калгаснае моладзь? Хіба не адным імкненнем і пачуццямі жыве літаратурная моладзь з тымі, хто сваімі рукамі стварае матэрыяльныя каштоўнасці — аснову багацця краіны і дабрабыту народа? Чаму ж у нас часам яшчэ выдзіраюць першыя кніжкі, якія вельмі дасягнулі ад патрабаванняў часу? Выйшлі да жыцця, больш увагі да ўсёго новага, што нараджаецца ў нашай рэалізацыі, у нас на вачах! Жыццё, толькі жыццё можа паказаць тэмы, сюжэты, вобразы.

З такімі думкамі пакідаеш залу з'езду. Цэнтральны Камітэт Камуністычнай партыі Беларусі ў сваім прытанні з'езду выказаў упэўненасць у тым, што Ленінскі камсамол, юнакі і дзяўчаты рэспублікі, які і ў сённяшні дзень малады, яшчэ цвёрдай арганізаваны вакол роднай Камуністычнай партыі Савецкага Саюза, уясуць свой дастойны ўклад у справу дзяржаўнага выканання сямігадовага плана, аддадуць усё свае сілы і энергію, усё свае здольнасці і таленты вялікай барацьбе за светлую будучыню, за камунізм.

Няма сумнення, што камсамол, моладзь Беларусі з часцю апраўдае высокае давер'е партыі.

Артур ВОЛЬСКИ, дэлегат XXI з'езду ЛКСМБ.

ПРАЛЕТАРЫІ УСІХ КРАІН, ЯДНАЙЦЕСЯ!

ЛІТАРАТУРА і МАСТАЦТВА

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАЭЛЕННЯ СЯЮЗА ПІСЬМЕННІКАУ БССР

№ 100 (1416)

Субота, 19 снежня 1959 года

Цана 40 кап.

У Пінскім Доме культуры на куравым аглядзе калгасна-саўгаснай самадзейнасці са сваімі праграмамі выступілі калектывы сельскай мастацкай самадзейнасці Давыд-Гародкаўскага, Столінскага, Ленінскага і іншых раёнаў. Лепшым з іх запявалі права ўдзяльніцы ў рэспубліканскім аглядзе.

На адмыку ўдзяльнікі самадзейнасці калгасы імя Сталіна Пінскага раёна даяркі Лілія Панада і Надзея Дубойская выконваюць частушкі «Размова двух сябровак».

Кіначасопіс

«Савецкая Беларусь»

На экраны рэспублікі дэманструецца кіначасопіс «Савецкая Беларусь» № 35, першы сюжэт якога прысвачае злету разведчыкаў будучага, які называў сваю сустрэчу ўдзяльнікі і члены брыгад камуністычнай працы.

Аб маладых патрыятах — праўдніках Мінскага заводу аўтамабільных ліній, якія выказалі барахавотнае жаданне паехаць працаваць у калгасы рэспублікі, расказава наступны сюжэт нумара.

Далей глядзім даведваюцца, што ў Гародзе закінваецца будаўніцтва другога, цурковага заводу, які будзе даваць за суткі звыш двух тысяч цэнтнераў цукру; разам з кінааб'ектам праходзіць па лясных кабінетах і пакоях новай паліклінікі, тэ дэкрыта дзіяні на вуліцы імя Ламаносава ў Мінску; папрасціваючы на адной з сустрэч на прышчына свету па міжнародных шпакках паміж чэмпіёнам свету Кулепмамам (СССР) і гросмайстрам Ван-Дэйкам (Галандыя).

У аматары спорту захапленне выкасне расказ аб трэніроўках у цыры Мінскага стралковага клуба ДТСААФ.

Убачыць глядзчы і ўнікальную калекцыю беларускіх пасюў, якую сабраў супрацоўнік Магілёўскага Дома народнай творчасці.

У заключэнне паказаны ўрыўкі са спектакля «Сяло Сялянчыкава і яго жыццё» ў пастаўцы Малага тэатра Саюза ССР.

З. РЫСАЕУ.

Новыя калектывы мастацкай самадзейнасці

З кожным днём навывейнацца лік калектываў мастацкай самадзейнасці сталіны. Толькі за апошні час у Мінску пачаў працаваць ансамбль песні і танца, створаны пры будзьдзе № 5. Драматычныя калектывы стварылі аматары сёны Мінларбула, а таксама раду прамысловых прадпрыемстваў горада.

Цікавы вечар

Вялікую работу па прапагандзе сямігадовага плана развіцця народнай гаспадаркі СССР праводзіць Лагойскі раённы бібліятэка. Гэтым пытанню тут прысвечаны шматлікія стэндзі, фотавітрыны, мантажы. Нядаўна ў бібліятэцы адбыўся вечар на тэму: «Наш раён у сямігады». На вечар былі запрошаны партыйныя і савецкія работнікі, спецыялісты па розных галінах ведаў.

З кароткімі, але змястоўнымі дакладамі перад чытачамі выступілі старшыня раённай пачынай камісіі В. Ванзонка, загадчык раёна М. Дзядуля, галоўны ўрач раёна Я. Касюскі і інш.

ПОПЫТ НА КНИГІ

Добра наладжаны продаж кніг у Васілішкаўскім раённым культурным дзе закладчыкам Мікалай Бярнаккі. Тут заўсёды ў шырокім выбары разнастайнай палітычнай, навуковай і мастацкай літаратуры.

Гаданы план продажу кніг выканан селета да 10 снежня. Насельніцтва прададзена літаратуры на 185 тысяч рублёў, г. зн. на 27 тысяч рублёў больш, чым у леташнім годзе. Асабліва вялікую цікавасць праяўляюць пачынальнікі да творы Л. Талстога, М. Лермантава, сучасных пісьменнікаў М. Лынькова, М. Танка, І. Шамякіна, В. Панова і многіх другіх.

А. МАЦКЕВІЧ.

Нарада маладых дзіцячых пісьменнікаў

3 16 снежня ў СП БССР паўстаў семінар маладых дзіцячых пісьменнікаў. У дом творчасці імя Якуба Коласа, дзе адбываюцца заняткі семінара, сабраліся з усяй рэспублікі маладыя аўтары, якія друкавалі свае творы ў часопісах «Вясёлка» і «Барок»: В. Высоцкі (Маладзечанская вобласць), І. Вяліка (г. п. Дзяржынск), С. Кацуба, Н. Парукаў (Гомельская вобласць), М. Залескі (Мінская вобласць), Я. Радановіч (Маладзечанская вобласць), В. Карпачанка (Магілёўская вобласць) — настаўнікі, І. Гурбан (Мінская вобласць) — калгаснік, М. Паню (г. Мінск) — кандуктар чыгуны, М. Паракхневіч (г. п. Парычы) — газетны работнік, М. Гарнак (г. Клі-

мавічы) — юрыст, В. Іпатава (г. Гродна) — вучаніца 9-га класа і Г. Захарчанка (г. Касцюковічы) — работніца.

На семінары пісьменнік Іван Шамякін выступіў з дакладам аб сучаснай беларускай савецкай літаратуры. Крытык Марына Барсток працягла лекцыю на тэму «Роля дзіцячай літаратуры ў справе камуністычнага выхавання маладога пакалення».

Будуць таксама абмеркаваны творы маладых аўтараў, удзяльнікаў семінара. Абудуцца сустрэчы з вялікімі пісьменнікамі і аэскурыі ў Музей Якуба Коласа і ў Музей Айчынай вайны, а таксама калектывнае наведванне Тэатра юнага глядзчы.

Экспазіцыя краязнаўчага музея

Днямі ў Полацкім краязнаўчым музеі адкрыты новы аддзел — «Полацкія дзіцячыя пісьменнікі». Са шматліка матэрыялаў, фатаграфій і дыяграмаў відаць, што Полацк, гаспадарка якога на 96 працэнтаў была разбурана ў час фашыскай акупацыі, ператварыўся ў квінтоны горад з развітай прамысловасцю і культурай. Цяпер у горадзе 30 прамысловых прадпрыемстваў. Прадукцыя завоўваў шырокавакаліна, сантэхвырабаў і сельскагаспадарчага інвентару, швейнай і мэблевай фабрык і іншых адтрукцаў. Прамысловыя і аэскурыі.

Асобны стэнд прысвечаны паказу будаўніцтва першыня хімічнай прамысловасці — Полацкага нафтаперапрацоўчага заводу. Экспануецца макет заводу, панарама пасёлка Полацкі, паказаны прысэ перапрацоўкі нафты. Прадпрыемства будзе даваць звыш 20 відаў нафтапрадуктаў.

Вялікае месца адзелае культура. Дарэвалюцыйны Полацк — гэта горад пераўраў, тэатры і аэскурыі. Прамысловыя ў Полацку было калі 20 цэркваў. Дзве трэці часткі дзяцей заставаліся непісьменнымі.

Цяпер Полацк — горад культуры

і навуковых устаноў. Да паступу прасюўных калі 10 дамоў культуры і клубаў, 53 гарадскіх і прадсаюзных бібліятэкі, два кінатэатры. У горадзе працуе 10 школ, педагагічнае і медыцынскае вучылішчы, лясны, сельскагаспадарчы і гандлёва-кааператывны тэхнікум, вучылішча механізацыі сельскай гаспадаркі, прафесійна-тэхнічнае вучылішча, будаўніча школа і іншыя. Сотні юнакоў і дзяўчат навукашочы ў чатырох вярчальных школах работнай моладзі.

У аддзеле адлюстравана барацьба працоўных Полаччыны за дзяржаўнае выкананне планаў сямігады. Мы бачым партрты майстроў палыводства і жылвагадоўч.

Вялікі перспектывы адкрываюцца перад Полацкам у гэтым сямігады. Будуць пабудаваны новыя карпусы мэблевай фабрыкі, мясакамбіната, малачачнага заводу харчакамбіната, Уступіцца ў строй школа-літарат, 10 дзіцячых устаноў. Працоўныя горада атрымаюць 110 тысяч квадратных метраў жылля.

3 экспанатамі новага аддзела музея азнаёміліся сотні ладзен.

І. ЛЕМЕН.

Насустрач Пленуму ЦК КПСС

Стрыножаныя інструкцыяй

У Магілёўскі Дом Саветаў з усяй вобласці прыехалі перадаўчыкі сельскай гаспадаркі. Да пачатку нарады заставалася некалькі гадзін. У калідоры на канале прыешлі двое. Слоўца за словам — разгаварыліся. Азіна з іх быў старшыня калгаса, другі — дырэктар саўгаса.

— Іншы раз зайздорочу вашаму брату, — пачаў дырэктар Уладзімір Іжаўлевіч. — За што ні вазьміся, табе поўны аператыўны прастор. Вырасціў, што зручнай справу весці не так, а гэтак, — у чым-жа затрымаўся — дзейнічаў! Толькі б драўляны падтрымала, ды калгаснікі потым вачэй не каалі. А ў дырэктара саўгаса не тое. — Уладзімір Іжаўлевіч развёў рукамі і на хвіліну задумаўся.

— Хаджу я ў дырэктарах не адзін год, — прадаўжаў ён. — Як кажуць, мільёны вараваю. Ва ўсім рабе па рубліку яны праз мае рукі праходзілі. І як тут не падумаць, з якога боку падыйсці да дзяржаўнай калейкі?

Дырэктар мёрнуўся нечым падмацаваць свае думкі і дастаў з кішэні запісную кніжку. Перагарнуў некалькі лісткоў і, напэўна, прышоў да вываду, што словы скажуць больш, чым папера, і зноў павярнуўся да старшыні.

— У саўгасе цяпер замнога начальнікаў. А вось дзейнейшымі ў адной асобе на аддзяленні ўпараўляючага і агранома, загадчыка фермы і ветэрынарага фельдэра, брыгадзіра садова-гародняй брыгады і агранома-садовага. Напэўна, дзейней было б і замест чатырох брыгадзіраў трактарных брыгад у саўгасе мець двух разліжных механікаў. Здаецца, гэта наша ўнутраная справа.

— Вядома, — загаліўся старшыня калгаса.

— У выніку атрымаўся б эканомія дзяржаўных сродкаў — і справа ў выйршышу. Хто б адважыўся за такую перастаноўку штата назваць старшыня калгаса парушальнікам дзяржаўнай дысцыпліны? А дырэктар саўгаса і не падумае ступаць на такую дарожку. Скарачаць упараўляючы апарат? Колькі хочаць, хоць азіна заставаліся ў сваёй саўгаснай канторы. Пераглядзець і справядліва павысць аплату таму, хто працуе за дваіх: ні-ні. Нават калі дзеся гэтага сам адмаўляўся ад трох іншых штатных адзінак. Гарантуе, кваліфікуюць, як мяккацеласць дырэктара або, горш таго, прышлюць прыяцельскія адносіны. Потым акты, старшыня «справацоўка» на ўсё пасаджэнны і нарадах. Скажуць — закон парушыў. А напэўна ўжо ўстаўла тая інструкцыя, калі яе дзеся лепшага росту гаспадаркі даводзіцца абходзіць і ламаць. Па-мойму, дазволена дырэктару кіраваць саўгасам — не трымай яго на кароткім павадку.

— Мы назваміліся ў Уладзімірам Іжаўлевічам яшчэ ў абласным трысе саўгасаў. Ён стаў ды стада галоўнага бухгалтара траста Міхаіла Гатоўскага і скардзіўся, што дырэктар саўгаса часта традыць ў становішча стрыножанага. Ён і тады зайздорсіў старшыням калгасаў. Вядома, нямаю добрых і патрыячных слоў у друку і на нарадах было скасавана пра іх ролю. А чаму ж заўсёды абходзіцца ролю дырэктара саўгаса?

— У вялікім даўту і пісьменнікі перад саўгаснай тэмай. Праўда, Мікалай Вірта ў сваім творы «Крутыя горы» ікнуўся па-майстэрску намаляваць вобраз галоўнага агранома саўгаса, ды і таго, нарэшце, пераўраў на калгасныя памі. Нібыта апра-

ному не было дастаткова поля дзейнасці ў саўгасе. Дарчы, саўгасы лічы не прародні край, а глыбокі тыл сельскагаспадарчага фронту. Калі ўздуць у працэнтны адносінах лік эканамічна яшчэ слабых, перагатаваных саўгасаў, то ён у нас куды вышэй, чым адстаючых калгасаў.

Саўгасныя ўгодкі не туліцца на астраўках, як гэта было некалькі гадоў назад, а размясціліся на вялікай тэрыторыі, што складае асабліва частку зямельнага фонду рэспублікі.

І разумеў, што праблему, якая хвалюе Уладзіміра Іжаўлевіча, неабходна вырашыць у жаданым напрамку: кіраўнікам саўгаса трэба даць поўны аператыўны прастор для больш рэнтабельнага выдзялення гаспадаркі. Але... Вось у гэтым я і замінаю.

Уладзімір Іжаўлевіч у практыку сваёй работы паказаў крылатую формулу: «3 колгасна становішча ісьць вышэй». Але аднойчы апынуўся ў туньку, задалася на першыя погляды, зусім назначным. Добрае моманты, старшыня трактарыст не мог мірыцца з тым, што разгрупа прачына кожны раз займае значны час і скарачае колькасць ройнаў. На сваёй ахвоне ён пачаў сумашаляць абавязкі трактарыста і грузчыка. Тым больш, што гэта не пераходзіла адно другому. І вось справа дайшла да аплаты. Як механізаатар, ён атрымаў уесь свой заробак. А за разгрузку прычыла яму выдзелена менш, чым іншым работнікам.

— Чаму? — недаўмна пятаў механізаатар у дырэктара.

— Ведаючы, што трактарыст мае рацыю, дырэктар усё ж не мог унесці і папраку ў ведамасці.

— Інструкцыя не дазваляе, — развядзіў ён рукамі.

— За дзве работы, што выконвае адзін і той жа чалавек, аплата па існуючым палажэнню робіцца, як за сумашчэнне. Маючы рацыю працаваць супраць такога парадку, трактарыст пачаў настойваць, каб выкананая ім работа была аплачана. Муслі па ведамасці надлічыць грошы яго жонцы. Дык інакш не ўзліцецца і гэты варыянт яшчэ больш грубым парушэннем, завуляваным палманам?

Механізаатар атрымаў грошы, але дырэктар у душы наваў бярэчавыя. Ён не разумеў, чаму так адзінак: прадаваў аднолькава з іншымі грузчыкамі, а атрымаў у два разы менш. Не па віне дырэктара, але парушаны сацыялістычныя прынцыпы аплаты за працу.

Пайшлі скаргі па інстанцыях... У час пасадак па саўгасе мяне даводзіцца чуць нямаю аналагічных гісторый, якія ўзніклі з-за дробязі, пэвалі настроі людзям, адцягвалі іх увагу ад галоўнага.

Сваімі ўражаннямі я падзяліўся з прыяцелем, які працуе ў рэспубліканскім міністэрстве. Ён палову сваёй жыцця аддаў рабоне саўгасаў.

— Тое ж самае і мяне даводзілася чуць, — гаварыў ён. — Вядома, так ставіць пытанне не адзін дырэктар з Магілёўшчыны. Камандныя кадры ў саўгасе ўжо больш сталыя, чым былі раней. Ім трэба больш прадстаўляць самастойнасці. І, вядома, трэба больш гнутка маневраваць фондам заробатнай палаты. Даўно ўстаўраў сам прышпы аплаты працы ў саўгасе. У гэтай справе саўгасны на цалыя гадзі адстаі ад калгасаў.

— Надочы заходзіць да мяне, — прадаўжаў ён, — малады пісьменнік нараіцца аб сюжэце апавядання, бо

нера вырашанай прадукцыі. З такім пунтам погляду былі цалкам згодны ўсе прысутныя. Але першае не стасуецца з другім. У чым жа затрымаў?

— Не наша воля гэта рабіць, — развёў рукамі адзін з дырэктараў.

— Ёсць больш жаяк? Матчыма, страты саўгасу будуць?

— Ніякіх.

— Вырыкуецца перавыдатаваць фонд заробатнай палаты?

— І думкі такой няма. Пры аплаце за чымінер сабраната ўраджаю які можа быць перавыдатак? Самы справядлівы і верны крытэрыў.

Значыць, застацца адзіная перашкода — ці згодзіцца механізаатары, якія сумняваюцца, ці не зменшыцца іх заробак?

— Не. Да іх прырачанаў мы таксама не пацмем. Аплата за чымінер па заслугах адзначыць працу кожнага работчага.

Як быццам бы ўсе «за».

— Так, ды не так, — агучам запарычылі. — Пакуль нішто не дазволі дырэктару саўгаса весці разлікі з механізаатарамі, выходзіць з колькасці цэнтраў прадукцыі, сабранай на апрацаваных імі палках. Інструкцыя не дазваляе...

Дырэктар саўгаса «Путчына» Дзяржынскага раёна тав. Барысаў гаварыў, што аплата на выніках — даўно неспешнае пытанне, якое можа стаць магчымым прычому ўдзельму саўгаснай вытворчасці.

Дзе толькі ні зойду размова пра саўгасы, адчуваеш, што некаторыя мэтыды кіравання саўгаснай гаспадаркай устаўраў. Яшчэ ставіць і да дзяржаўнага гаспадаркі справядліва патрабаванні. Трэба даць больш ініцыятыў у самастойнай рабоне і дзейнасці кіраўнікам саўгасаў. Нарэшце, надыйшлі пара ўсправадзіць новыя палажэнні да саўгасаў.

Адзінак інструкцыі, стары метады кіравання гаспадаркай — значны тормах на шляху ўдзельму. Пленум ЦК КПСС адкрые яныя гарызонты для далейшага бурнага развіцця эканоміі нашай краіны.

Міхась КАЧАВОН.

ДОБРЫ ПАЧЫН

Вялікую глядзельную залу Клімавіцкага раёна Дома культуры запойнілі настаўнікі, урачы, спецыялісты сельскай гаспадаркі, работнікі культуры-асветы установу. Яны прышлі на сход інтэлігенцыі раёна.

На сходзе ішла размова аб тым, каб інтэлігенцыя стала поплеч з хлебаварамі і сваім актыўным удзелам у правядзенні масава-палітычнай і культурна-асветнай работы дзейна дапамагала ім у выкананні сацыялістычных абавязанасцяў па далейшаму ўдзельму сельскай гаспадаркі.

Людзі выходзілі на трыбуну і выказвалі свае думкі і меркаванні.

— У нас у раёне калі 800 чалавек інтэлігенцыі, калі б кожны з нас падтрымаў і працягваў толькі адну лекцыю за месяц! Не скардзіліся б тады хлебавары, што іны рэдка бачаць і чуць лектара.

— А арганізацыя мастацкай самадзейнасці, ці гэта не наша кроўная справа? Трэба, каб у кожнай вёсцы былі самадзейныя гурткі.

Канкрэтныя прапановы ўдзяльнікаў сходу і лягі ў аснову абавязанасцяў, прынятых інтэлігенцыяй раёна. Кожны азнаўшоў сабе спра-

ву па душы. Калектывы настаўнікаў школ узялі культурнае шэфства над чырвонымі куткамі жылвагадоўчых ферм. Тут ствараецца цікавая, даходліва наглядная агітацыя: лозунгі, плакаты, дыяграмы, стэндзі. Арганізуюцца бібліятэка-перасюўкі а палітычнай сельскагаспадарчай, навукова-папулярнай, мастацкай літаратуры.

Ва ўсё калгасе і саўгасе стварыцца лектарскія групы. Ужо цяпер да разы на тыдзень у сельскіх і калгасных клубах чытаюцца лекцыі, сістэматычна праводзіцца рэцэпты пачытаў і адказав. Вялікая ўвага надаецца навукова-асветычнай прапагандзе.

Што трэба дзецям?

Весной гэтага года, напярэдні трыццаці дзяткай кнігі, на старонках газеты «Піонер Беларусі» праведзена п'якая азначная канферэнцыя чытачоў. Піянерам і школьнікам было прапанавана пачытаць: «Хто той дзіцячы літаратурны герой?»

Знаемства з ёмістай папай матэрыялаў канферэнцыі — шчырае пісьмо юных чытачоў — выклікала думкі, якія хочацца выказаць сёння, у сувязі з рэспубліканскай нарадай малых дзіцячых пісьмэннікаў.

ЯКУЮ КНИГУ НАЗЫВАЮЦЬ ДЗІЦЯЧАЙ

На першы погляд, такое пытанне можа здацца найпростым. Ну, вядома, дзіцячая кніга — гэта кніга, напісаная «для дзіцячых малодшага (сярэдняга ці старэйшага) школьнага ўзросту», як гэта прынята ў нас чытаць на кніжках, вылучаных нашымі выдавецтвамі. Калі, скажам, у апавесці «Дзевяты «Б» Барышаўскай расказваецца пра справы дзевяцінацінаціх гадоў, а гэта рамандаваць «школьнай» кніжкай старэйшага ўзросту. Кніжка В. Хомчанкі «Наша вяснянка» расказвае пра жыццё і гульні афіцэраў. І тут думаць доўга не даводзіцца: каму ж, як не «школьнікам малодшага ўзросту», адрававаць яго? У падобных кніжках і іншыя справы асяяны: ўрады герояў вызначаюць і ўрады чытачоў. Але ці заўсёды такі падыход правільны? Што могуць юныя чытачы аднагодова кніжкі толькі пра сваё аднагодддзе? Вядома, не.

Большасць вучняў 5—7 класаў любімымі героямі назвалі Зоя Касмаляўніцкую, Алега Кашова, Ісмаіла Чэйніка, Марсэра. А нікому ж не прыйшло ў галаву дума стаць на мяне А. Фадзеева «Маладая гвардыя» або «Аповесці аб сапраўднім чалавеку» Б. Палавога прыскі «Далёкі школьна ўзросту». Аўтары гэтых кніг пакрыўліся б за такое штурнае «завуэнне» кола чытачоў. Гэтыя кнігі іспісаны не толькі для дзіцячых і дарослых і дзяткі. Чаму? Вось тут і прыходзіць на ўвагу вядомыя словы А. М. Горкага аб тым, што «для дзіцячых трэба пісаць гэтак жа, як і для дарослых, толькі крышчэ перш». І, нарэшце, не мае вядомага значэння і ўрады герояў. Абы кніжка была высокадэкадна, высокамастацкая.

ВАЙНА АБО МІР

«Дзеці любіць чытаць пра вайну», — гавораць бібліятэчныя работнікі. «Пішыце пра героў-партызанаў, пра пагранічнікаў», — просіць юныя чытачы пісьмэннікаў у час сустрэч у школах, на літаратурных канферэнцыях. Больш палавіны ўдзельнікаў азначнай канферэнцыі «Піонер Беларусі» любімымі персанажамі называлі герояў вайны.

Чытачы паведамляюць

Дзевяць год працуе кінемеханікам Фёдар Фурману. Цяпер ён абслугоўвае калгасніцкай славаўтай у рэспубліцы сельгасарцелі «Камітэтар» Магілёўскага раёна. Сваёй добрасумленнай работай ён імкнецца дапамагчы працаўнікам вёскі паспяхова выканаць узятыя імі сацыялістычныя абавязанні. Сёлета кінемеханік паказаў калгаснікам 63 сельгасарцелічныя фільмы і часопісы. Гэтыя фільмы Фёдар Фурману выкарыстаў са свайму выхаванню. Да адраснага Пленума ЦК КПСС ён абавязваўся выканаць п'яцера галавы часопісы. Нядаўна Фурману прысвоена званне ўдараўніка камуністычнай працы.

І. СТРАЖЭВІЧ.

Калгаснікі сельгасарцелі «Герой працы» Смалевіцкага раёна зрабілі калектыўны выезд на прадастаўленне Беларускага дзяржаўнага шырка. Гэты культпадход быў наладжаны на ініцыятыву камсамольскай арганізацыі і праўлення арцелі.

У. КОЛТУН.

Бібліятэкарка Мінскай школы кінемеханікаў М. Фелер правяла літаратурны вечар на тэму «Мая любімая кніга». На вечары выступіла 18 будучых кінемеханікаў. Шматлікую аўдыторыю сабрала кніжачка, якую добра падрыхтаваў свет бібліятэкі.

В. ГАРБАЧОУ.

Амаль на ўсіх калгасках Нараўлянскага раёна створаны самадзейныя калектывы. Лепшы лічыцца мастацкая самадзейнасць калгаса імя Фрунзе, якую кіруюць настаўнікі Антонаўскай сямігадовай школы В. Цалко і М. Паньзіч. Гэта — сапраўдны энтузіясты-аматары. Яны іграюць на баянах і іншых музычных інструментах. Дзякуючы гэтаму, яны развучылі і самадзейна і некалькі харавых песень і танцаў.

Н. ІСАЧАНКА.

Цыкл лірычных песень

На музычнай сэрцазе, якая являецца асновай у Саюзе кампозітараў БССР, прадэманстраваны цыкл лірычных песень «Аб каханні і працы» кампозітара С. Аскавала, напісаны на тэксты паэта П. Прыходзькі. У амерканіі прынялі ўдзел кампозітары Л. Абеніа, М. Алааў, А. Багатыроў, Г. Вагнер і інш. Яны адзначылі, што новы цыкл песень кампозітара С. Аскавала вылучаецца напеўнымі мелодыямі, ласкунымі для масавага слухача. Напісаныя дэла і шчыра, гэты цыкл адлюстроўвае тры дружбы, каханне, гераічнай працы савецкай моладзі.

ЛІТАРАТУРА І МАСТАЦТВА

ДУМКІ ПРА КНИГУ ДЛЯ ДЗІЦЯЧ

авалі герояў Вялікай Айчыннай вайны: Валодзя Дубіна, Алега Кашова, Каштанішча Заслонова, Валю Ковалева.

Але ці можна з гэтага зрабіць вывад: «дзецці любіць чытаць пра вайну»? Спярдаць гэта можа толькі той, хто не ведае дзіцячых, не любіць іх. Гаворачы пра любоў дзіцячых да вайнаў, часта прыводзяць прыклады: маўляў, хлопчыкаў хлестам не кармі, а дай ім начку-вінтоўку і магчымасць гуляць «у вайну». І гэта няпраўда. Дзеці спачатку гуляюць у «мірныя» гульні: будуюць а пяску домікі, плаціны, саджаюць сады і г. д. І ўжо значна пазней, калі пачытаюць кніжкі, нагледзіцца вайны, кніжачкаў, пачынаюць гуляць «у разведчыкаў», «пагранічнікаў» і г. д.

Спраўды, чаму ўсё ж у дзіцячых бібліятэках вядзіць пошук на «ваенную» кніжку? Каб адказаць на гэта пытанне, давайце падзіраем да яго з другога боку. На якую тэматыку напісана больш цікавых кніжак для дзіцячых — на ваенную або мірную? Бясспрэчна, на ваенную. Пра вайну лягчы пісаць. Сама вайна — вядзіць невычэрпаны канфлікт. Тут не трэба «дамаць галаву» над расстановай сід — яны расстанулі і самі. Не даводзіцца асабліва думаць і над характарамі «нашых» ўсе становіцца, акупанты — усё адмоўна. Можна, гэта крыху і груба, але ж у большай ападыянацы і апавесці пра вайну сюжэт будучы імяна на такому прыпынку.

Пра сённяшні дзень, пра героіку мірнай стваральнай працы пісаць значна цяжэй. А трэба. Вось што гавораць васьмінацінаці Ельскай рускай школы Гомельскай вобласці Марыя Сабайда: «Мяне вельмі цікавіць кніжкі пра калгасную вяску. Калі скончыў школу, абавязкова пайду працаваць у калгас дзяржар. А націнацінаці Круціцкай школы Мінскага раёна Валя Карызна скардзіцца на пісьмэннікаў: «Пра майго любімага

героя зусім мала напісана кніж. Гэтаму герою ім — падлічы. Бястрашны, мужны чалавек, ён выбраў сабою цяжкую і самую шчасліваю дарогу». У гэтых простых словах — адказ на два пастаўленыя вышэй пытанні пра героў і тэматыку дзіцячых кніж.

ЦІ ТРЭБА РАСКАЗВАЦЬ

Існуе іспіна: пісьмэннік павінен паказваць, а не раскаваць. Крытыкі часта выступаюць за кароткас, лаканічнасць, рэдактары таксама не любіць «апісаныя». І вось пісьмэннік вядзе сваё чытача, скажам, праз лес: «Лес быў густы, мокры. Над ветрам хвістала вяршыліны дрэў. Сумна крычала нейкая птушка...» Птушка маючыцца ёсць. Але што ён дае чытачу? Яны быў лес, іныя дрэвы раслі ў ім, іныя птушкі крычалі? Могуць сказаць, што, маўляў, гэта да сюжэта твора не датычыцца — важна, што героў ішлі праз лес. Пісьмэннік не павінен патрабаваць сказаць, акая птушка крычала, а яны, дзіцячым чытач пайду хачуць гэта ведаць. Прыпомнім кніжку Жуль Верна. У «Пятнаціцігадовым капітане» кіт-паласаткі «выкочае» дапаможную ролю ў сюжэце. Азіятыя яго функцыя — атапіць каманду «Шігрыма». А Жуль Верн пачынаў пачатковым расказаць чытачу падрабязна пра яго. Кіт-паласаткі адрывае многа старонак рамана. Або ўспіне «80 000 кіламетраў пад вайой» пасля скарачэння «апісаныя» рыв, васьмінаці і іншых жыхароў акіяна. Кніжка стала б разам у дзесяць таўняна і некалькіх. Напярэднясці кніжкі Кіплінга, Арэньева, Прышвіна, Бінкі і іншых пачынаюць у тым, што пісьмэннікі пачынаюць раскаваць пра жыццё і рэаліі, уводзяць чытача ў чужыны свет прыроды. Значыцца, раскаваць можна і трэба, калі ў пісьмэнніка ёсць што раскаваць.

Літаратура для юнага чытача заўсёды мае сама са сабою стаўленне з боку пісьмэннікаў. Пра яе праблемы трэба часцей гаварыць.

Хв. ЖЫЧКА.

У бібліятэцы Інстытута народнай гаспадаркі ў Мінску абсталявана выстава кніг «Навука і рэаліі». На сцяне, аформленым па-мастацку, кніжкі У. І. Леніна «Аб рэлігіі», творы Е. Яраслаўскага, Е. Фадзеева «Противоположность науки и религии» і інш.

На здымку: студэнты аглядаюць выстаўку.

Фота С. Чыршкіна.

Лекторый культуры

Лекторый культуры пачаў працаваць пры Багушэўскім РДК. Яго актыўнымі наведвальнікамі з'яўляюцца рабочыя, служачыя, вучні старэйшых класаў сярэдніх школ. Асабліва цікавай і змястоўнай была лекцыя «Як слухаць і разумець музыку». Яе прычытаў член Віцебскага абласнога таварыства па распаўсюджванню палітычных і навуковых ведаў В. Палубі. Лекцыя суправаджалася выкарыстаннем на піяніна ўрмукаў з музычных твораў Глінкі, Чайкоўскага, Шапана і інш. У заключэнне быў паказаны мастацкі кінафільм «Мусаргскі».

Л. ГРЫШАНАУ.

Радзіме, народу, партыі...

Гэтымі словамі вызначаецца накіраванасць паэзіі Пятруса Броўкі. Яны маглі б стаць «эпіграфам да яго творчасці. І тое, што сабрала пад сціплай воклачкай яго новага паэтычнага зборніка «Нахне чабар», выданага выдаўца Дзяржаўным выданням БССР (рэдактар Л. Салавей), чытаецца з цікавасцю. У поле зроку яго трапляюць і назабаваныя паэзіі, і з'явы сучаснасці, і каханне. Высокая культура верша, якой валодае паэт, спрыяе таму, што творы яго лёгка ўспрымаюцца, выклікаюць роздум, выклікаюць у чытача настроі, якіх бы прасякнуты паэт пры стварэнні таго ці іншага верша.

Пятрус Броўка заўжды ўласціва востра адчувае пудас сучаснасці. Ён выраза ўсёвядомы (і галоўнае — паспяхова ўсёвядомы) ў сваіх вершах) тое, чым жыўць яго сучаснікі.

Цяжкі-палітычны сталасць паэта дапамагае яму ў аманіі з тым наісным, нетпыповым для сацыялістычнага грамадства, што так ці інакш варама на сваёй сутнасці нашаму ладу жыцця. Гэта і суровае вопытае «Незадаволенаму» («За ўсё... падакціне банкам, ды больш ішкінасце прыбытка!» — кажа паэт тым, кама «абрыла кіта і прасіла», тое забаві, што і «сёбда была налісць... у смя»), і па-банькоўску сурова, дэразавівае «Вучыцца ў матак, што вэ нарадзілі», і зацікаўлена размова «Аб крытыцы» («Мы шчыра дзякуем сёбрам праўдывым і суровым»), і роздум аб прыродзе ўспадкаў «Іржы»:

Складанае дарога ў даль,
То дзень пагодна,
То імжа...
І на жалеза і на сталь
Імкнецца класіцца іржа.
Павіна ж быць усё ў жыцці
Крышталявым,
Як сумленне, чэсьць, —
Калі іржа не сакраецца,
Іржа і жалеза перавесць.

Як бачым, сэрца паэта хвалюе ўсё, што дзеецца вакол у велічнай рацінасці, якую творыць сваімі рукамі будучыя камуністы.

Шчырую размову з сучаснікам пра красу роднае зямлі, пра прыгажосць душы тых, хто жыве на гэтай зямлі, паэт вядзе з той добрай шчырасцю інтанацыі, акая ўласціва лепшым узорам беларускай савецкай паэзіі наагул.

Вядома, што не адночы «хвіліца» Пятруса Броўка «да суровай прозы» («Каландры», «Калі зліваюцца ракі»), аднак «савольнічы-рыфму» гадзі не адганілі; вершы паэта не толькі ўдасканалі ў форме, але і адначасова паглыбілі (ці, бадай, больш правільна — узбагацілі) новымі адценнямі.

Характэрна ўжо сама назва кнігі паэзіі Пятруса Броўкі, акая раскрыла істотныя якасці сённяшняй яго творчасці. Магчыма, думка, якую я выкажу, здаецца спрэчнай і ў значнай меры схематычнай, але, на мой погляд, шлях Броўкі-паэта — гэта шлях ад паэзіі падкрэслена публіцыстычнай да лірыкі тонкіх адценняў. Інакш працаваць літаратуразнаўцы пачынаюць з таўнянага і таўнянага, многія харагарафічныя нумары (бадэмайстар А. Гаўдзіна) пачынулі вельмі бледнае ўражанне.

Праходзячы, кучараў, служанкаў а авансаване быць актыўнай сённяшняй задачы ў інтэрв'ю перад другою карцінай перагата акта істотна фармальны характар і толькі тэматыка развіцця дзеяння. Надрэна напісаная зала ўражэння з глыбокай перспектывай паказваецца на нейкае імгненне і не робіць належнага ўражання а-раз наўмысна і ілюстрацыйна афармлена. Можна было б вырашыць гэтую сцэну прасцей, хоць бы пры дапамозе цюлю і святла, і не дэманстраваць перад гледацямі дэзоль недасканалую тэхніку сцэны.

Прыкрасе пачуццё выклікае агульна творчару спектакляў. Калі на прам'еры ўсё ішло больш або менш гладка, то 10 снежня ў час спектакля, калі выконвалася ўвядзення, на сцэне пачаў апускацца ліхтар, адцягваючы ўвагу гледачоў і выклікаючы смех у зале. У час інтэрв'ю бліжэйшая заслона ўсёсчухалася. Гэтыя факты сведчаць, што ў оперным тэатры яшчэ няма барацьбы за захаванне спектакля на высокамастацкім узроўні.

С. КАПАРА,
дацэнт Беларускай консерваторыі.

(калі можна так сказаць) сродкамі. Спраўды, у кнізе «Нахне чабар» у наваўнасці ўсе асноўныя матывы ранейшай паэзіі Броўкі — любоў да Радзімы, роднага народа, адданасць справе Камуністычнай партыі, палітычная вера ў перамогу справы міру на зямлі і ў надыход чужоўнай будучыні, якую мы заўсім Камунізмам, матывы кахання, дружбы, пеліаўжыня замалеўкі. Але «аркестровка» гэтых тэм новая.

Успомнім такія характэрныя для падкрэслена публіцыстычнай паэзіі Броўкі рэчы, як «Гадзі як штурм», «Сёння слова бару», «Янку Купалу», «Радзіме», «Васна распублікі», «Паэт», многія вершы перады Вялікай Айчыннай вайны, паславянаыя творы «Сябры франтавыя», «Думы пра Маскву», «Народнае дзякуй», «Дзень добры, хлопцы», «Чырвоная зорка», «Размова з папам Піем», «Камбай», «Мы славім аднае», і многія іншыя. У гэтых і падобных да іх вершах інтанацыя пераважаюць заклік, радок пафасны.

У кнізе «Нахне чабар» падобных вершаў амаль няма, хаця ў ідэяна-тэматычных адносінах творы гэтай кніжкі, як зазначана вышэй, дзейнічаюць у тым жа кірунку, што і папярэднія. Але тут размова аб праўдзе нашага жыцця вядзецца з дапамогай у мношце новых для Броўкі інтанацый, з той мудрай прагатай, акая так ўласціва паэзіі народнай.

Німапа давацца працы Броўку-паэту па шляхах творчасці, каб так шчыра, проста, залушэна і хвалюча сказаць, напрыклад, у вершы «Прыста сэрцам» пра ўдзячнасць савецкага чалавека

Краю,
Што роднай завём мы зямлю.
Што Беларуска так любя
завецца!

Падобная неспраданасць, натуральнасць выказвання, блізкасць да народна-паэтычных інтанацый і форм выкутавана паэтам у творчых пошуках, у дзіцячых, але натхненых працы на перапрацоўцы «дэда аднаго слова тысяч тон славетнай руды»:

Пра тое, што «адшукаць» паэзію — «найдэка задача». Броўка піша (гл. верш «Паэзія ў рэцэнзуемай кнізе») не дэда прыгожата слоўца; ён сапраўды, не злучыць прынак і стомы, нахліна шліфуе радкі, каб яны былі павучыя, прарэзныя, іх іх як мага ірчы паўставапа праўда нашага жыцця, велічна сацыялістычна ява, паказана працы прыму найтанчэйшых зрукаў душы чалавечай.

Звяртаючыся да свайго «дэбнага» («Лястрапага» краю, паэт гаворыць, што няма большага шчасця, чым быць з Радзімай і на Радзіме:

Як неадлучны сьмяяд маці,
Вось так і я з табай навеі!

Або шчырае прызнанне аб крыніцы свай паэзіі («Як зрабіўся паэтам»):

Свой радок на паперы
Не чакаў я спаткаць,
Проста сэрца без меры
Захацела спяваць.

Што заўваж бы клопатаў,
Я, вясковы юнак,
Што, прыбраўшыся ў боты,
Хлеба зведу ў смак.

Адчуванне аднасці з народам, акая вышэй паэт, гарыць чароўным полем у мношце яго вершах, дэ родум пра мінулае спалучаецца з прынакцівым позірам на цяперашнюю сучаснасць (напрыклад, верш такога плану «У палескай глушы» — пра Страбін):

Не можа праісці міма сэрца чытача і падзейнае на агоняе ўзбуджэнне значна больш, чым самы гучны заклік, задушыны роздум чалавека пра справы свае і ўчыні. Вось неадрава ацета паэтамі воблака. Броўка гаворыць пра яго па-сваёму. З мноства асацыяцый ён адірае найбольш арганічныя залуме верша, верша-роўна; воблака, «як быццам палатно, затрапыхала над сілом».

Зары прамянае крыло
Яно пераймыла шлях...
Яно ж загравапа,
Расвіла
І разгарнулася як сцяг.

У гэтым вершы якасць, названая намі лірычна тонкіх адценняў, вядзе паэта да тых жа матываў, што былі ў яго падкрэслена публіцыстычнай паэзіі, але пададзена не «ў доб».

Можна многа гаварыць гучных слоў пра вернасць чалавека Радзіме. А можна (і так робіць сапраўды

паэты) знайсці такі вобраз, які, не называючы таму, выкажа пачуцці гэта глыбока, і як адна самая гучная дэкарацыя, і тут непава не прыгадаць выдатны, на мой погляд, узор філасофскай лірыкі Броўкі. Я маю на ўвазе верш «Як ліст дубовы».

Філасофскай паэзіі ўласціва мудра прагата, а не павярхоўнае спрашчэнства. Якра першай якасці і вызначаюцца філасофскай матывы і лірыцы Пятруса Броўкі. І таму, што паэзія яго часта намычана філасофскім элементам, яна не становіцца судоў; яна настолькі ж намычана фарбай, музычнай слоў, нааколікі значыцца па думцы.

«Як ліст дубовы» — гэта роздум аб жыцці чалавека, сына Радзімы, аб сутнасці патрыятызму.

Не страшна мне
Ні твэн, ні багна,
А ні віхуры гул і сівіст —
Я за жыццё схавіўся прагна,
Як за галле
Дубовы ліст.

Калі змой
Мятлога грае
І злюса шчырыцца мароз,
Ён, як далоню, прыкрывае
Галіну тую,
Дзе прарос.

Так чалавек прыкрывае груздзі зямлю сваю ад нашася ворага. Так захоўвае ён ад нашася іржы. А услед за гэтым у канцоўцы верша (мы не баімся сказаць) па-пункцівае прыраўненне вывад аб старым і малым (успомнім: «І пусть у гробовую вхола маладая будзе жыць...»):

І толькі ў ясны дзень
Вясновы,
Калі красуе ўсё вёкол —
Перад лісткам зялёным, новым
Ён ціха падае
На дол.

У перагу вершаў зборніка ў параўнанні з часопіснымі публікацыямі паэт усё істотныя праўкі. Спампемся хаця б на вершы «Белы барабаншчык» і «Бяроза... бароза...» Гэтыя праўкі накіраваны на ўзмацненне ідэяна-вобразнага гучання твора. І як гэта характарызуе паэта, нястомна шукальніка ў скараціны народнай мовы новых і новых фарбаў. Як вартэ малым паэтам звярнуць увагу на гэты прыклад патрабаваўнасці да сабе. Не сакрэт жа, што часам той ці іны малды паэт, злучыць кнігу вершаў у другі, не крапаецца да іх пасля часопіся, а калі і крапаецца, то толькі па патрабаванню рэдактара.

Броўка піша многа. Паэт у нястомна ідэяна-вобразна гучання твора. І як гэта характарызуе паэта, нястомна шукальніка ў скараціны народнай мовы новых і новых фарбаў. Як вартэ малым паэтам звярнуць увагу на гэты прыклад патрабаваўнасці да сабе. Не сакрэт жа, што часам той ці іны малды паэт, злучыць кнігу вершаў у другі, не крапаецца да іх пасля часопіся, а калі і крапаецца, то толькі па патрабаванню рэдактара.

Толькі помню вясковых армейцаў сурова,
Што парвалі партрты мінастраў часома,
Праз некалькі радкоў паэт зноў вяртаецца да гэтай акаліцыцы:

І часовы мінастраў так у нас шанавалі —
Іх партрты крышлі, што, змагучыя ірвалі...

Нам даводзілася раней гаварыць пра фармальныя пошукі паэта, якія ў яго, будучы падпарадкаванымі амету, знаходзіцца ў арганічным аддстве са зместам, давалі і даоць цікавыя вынікі.

Маючы на ўвазе рытмічны і музычны бакі верша, мы спасылаліся на твор «Белы барабаншчык». Тут хочацца падкрэсліць, што, змагучыся на музыкальнае гучанне радка, Броўка дасягае цікавых вынікаў, працягваючы тое, што было знойдзена раней, уздымаючы тым самым культуру беларускага верша на новы вышыні.

Успомнім «Праз горы і степы» — імклівы рух конніцы:

І пайшлі,
Маладымі і новымі,
І пайшлі,
Ажно вецер прысеў...

Прыгадаем «белага барабаншчыка», які

Гружэ — грукуць бэрны,
Гружэ — грмыць сосны,
Гружэ — трэсе лёд.

Значым уважлівае прыслухованне паэта да музыкі роднай мовы, такое выразае ў вершы «Родныя словы»:

Дзядзі і бацькі нашу мову стваралі,
Каб звычка звінела, была як агонь,
І сёлаў імяны, як гукі цымбалы, —
Блонь,
Струны,
Звоні!

Вось думкі, якімі хочацца пазнаць перш-на-перш, прачытаўшы новую кніжку лірыкі Пятруса Броўкі, кніжку па-народнаму проста, прарэзную, шчыра.

Уладзімір БОЙКА.

На здымку: сцэна з камічнай оперы «Карыявільскія званы».

Фота Ул. Крука.

ЯНЫ СЯБЕ ЯШЧЭ ПАКАЖУЦЬ

Дзе яшчэ сустранеш так багата антузіястаў-аматараў, як у мастацкай самадзейнасці? Тут усе гатовы ледзь не кожны вечар збірацца пасля работы на заняткі гурткаў і, не адчуваючы стомы, на многа разоў старанна паўтараць адну і тую ж сцэну са спектакля або мелодыю новай пьесы.

— Калі педагог фізіяла Брэскай музычнай школы Альфрэд Шутаў і яго сястра Надзея Коных задумалі стварыць у родным горадзе самадзейны народны хор, яны, вядома, не глядзелі за гучнай славай; ім кіравала любоў да харовага мастацтва, шырокае жаданне агультаваць разнастайных аматараў спявання ў Брэсце ў адны творчы калектывы.

Надзея Коных у свой час спявала ў хоры імя Патніцкага. Ёй добра вядомы асаблівасці народнага спявання, прычым расстанючы галасоў. Разам з братам — дырыжорам і балетам — яна сабрала спачатку хор з двух дзясяткаў самадзейных спявакоў. Але не было дзе знайсці паміжнікаў для рэпетыцый.

— А мне здаецца, таварышы, дарэмна мы з вамі хвалюемся, — спрабавалі супакойць харыстаў Альфрэд Шутаў. — Есць жа Дом народнай творчасці — ён не павінен пакінуць нас у блэзе...

Адны дырэктар абласнога Дома народнай творчасці тав. Важацін сустраў кіраўнікоў новага самадзейнага калектыва халодна, нявельмінава.

— Што вы хочаце за народны хор, адкуль ён такі з'явіўся?

Шутаў тамакаў, як стварыўся аматарскі калектыв, з якімі пажарцімі ён сустраўся.

— Аб рэпетыцыйным паміжнікамі мне не таварыць, — заваў Важацін. — Нічым не магу дапамагчы...

— Значыць, загадаеце распустыць хор?

— А гэта ўжо ваша справа: вы яго стварылі, вы і вырашыце, які быць з ім надалей...

Як ні было цяжка і крыўдна Шутава пасля такога размовы з дырэктарам Дома народнай творчасці, ён даў сабе слова: любой цаной захавалі творчы калектыв.

Рэпетыцыі надзявалі па кватэры ў Коных або ў каліторы Дома прафсаюзаў, калі там не праводзіліся ніякія мерапрыемствы.

Адначасна маладога дырыжора заправілі да сабе старшыня аблпрафсавета І. Сіротка. Іму, вядома, нехта ўжо расказаў пра гэты прыгоды хор, бо калі Шутаў толькі пераступіў парог кабінета, — адразу ж пацучу:

— Ну, дык як, «самазванцы», яшчэ трымаецеся? Правільна! Вось што, Шутаў, калі вы не прычынеце, аблпрафсавет бярэ народны хор пад сваё аглядаванне. Для рэпетыцый можае выкарыстаць нашую залу, Вам, як кіраўніку, прызначым аклад і дадзям у дапамогу двух — трох вартыстаў.

Шутаў быў на сёмым небе...

Так на другім годзе «спанаўлягацца» існавання Брэскай самадзейнага народнаму хор знайшоў, нарэшце, пастаяннае месца для рэпетыцый. А галоўнае — да яго пачалі ставіцца, як да паўнацэннага творчага калектыву. Да таго часу і абласное ўпраўленне культуры абладала аматараў спявання, выдзелілі ім на набліжы канцэртных касцюмаў грошы. Кіраўнікі калектыву сталі працаваць яшчэ больш натхнёна. Надзея Коных сама шла касцюмы для харыстаў па атрыманых з Масквы асяжках мастака М. Ключнікавай, любюча аздабляла іх нацыянальнымі арыентам.

Шутаў быў на сёмым небе...

Так на другім годзе «спанаўлягацца» існавання Брэскай самадзейнага народнаму хор знайшоў, нарэшце, пастаяннае месца для рэпетыцый. А галоўнае — да яго пачалі ставіцца, як да паўнацэннага творчага калектыву. Да таго часу і абласное ўпраўленне культуры абладала аматараў спявання, выдзелілі ім на набліжы канцэртных касцюмаў грошы. Кіраўнікі калектыву сталі працаваць яшчэ больш натхнёна. Надзея Коных сама шла касцюмы для харыстаў па атрыманых з Масквы асяжках мастака М. Ключнікавай, любюча аздабляла іх нацыянальнымі арыентам.

Шутаў быў на сёмым небе...

Так на другім годзе «спанаўлягацца» існавання Брэскай самадзейнага народнаму хор знайшоў, нарэшце, пастаяннае месца для рэпетыцый. А галоўнае — да яго пачалі ставіцца, як да паўнацэннага творчага калектыву. Да таго часу і абласное ўпраўленне культуры абладала аматараў спявання, выдзелілі ім на набліжы канцэртных касцюмаў грошы. Кіраўнікі калектыву сталі працаваць яшчэ больш натхнёна. Надзея Коных сама шла касцюмы для харыстаў па атрыманых з Масквы асяжках мастака М. Ключнікавай, любюча аздабляла іх нацыянальнымі арыентам.

Шутаў быў на сёмым небе...

Так на другім годзе «спанаўлягацца» існавання Брэскай самадзейнага народнаму хор знайшоў, нарэшце, пастаяннае месца для рэпетыцый. А галоўнае — да яго пачалі ставіцца, як да паўнацэннага творчага калектыву. Да таго часу і абласное ўпраўленне культуры абладала аматараў спявання, выдзелілі ім на набліжы канцэртных касцюмаў грошы. Кіраўнікі калектыву сталі працаваць яшчэ больш натхнёна. Надзея Коных сама шла касцюмы для харыстаў па атрыманых з Масквы асяжках мастака М. Ключнікавай, любюча аздабляла іх нацыянальнымі арыентам.

Шутаў быў на сёмым небе...

Так на другім годзе «спанаўлягацца» існавання Брэскай самадзейнага народнаму хор знайшоў, нарэшце, пастаяннае месца для рэпетыцый. А галоўнае — да яго пачалі ставіцца, як да паўнацэннага творчага калектыву. Да таго часу і абласное ўпраўленне культуры абладала аматараў спявання, выдзелілі ім на набліжы канцэртных касцюмаў грошы. Кіраўнікі калектыву сталі працаваць яшчэ больш натхнёна. Надзея Коных сама шла касцюмы для харыстаў па атрыманых з Масквы асяжках мастака М. Ключнікавай, любюча аздабляла іх нацыянальнымі арыентам.

Шутаў быў на сёмым небе...

Так на другім годзе «спанаўлягацца» існавання Брэскай самадзейнага народнаму хор знайшоў, нарэшце, пастаяннае месца для рэпетыцый. А галоўнае — да яго пачалі ставіцца, як да паўнацэннага творчага калектыву. Да таго часу і абласное ўпраўленне культуры абладала аматараў спявання, выдзелілі ім на набліжы канцэртных касцюмаў грошы. Кіраўнікі калектыву сталі працаваць яшчэ больш натхнёна. Надзея Коных сама шла касцюмы для харыстаў па атрыманых з Масквы асяжках мастака М. Ключнікавай, любюча аздабляла іх нацыянальнымі арыентам.

Шутаў быў на сёмым небе...

Так на другім годзе «спанаўлягацца» існавання Брэскай самадзейнага народнаму хор знайшоў, нарэшце, пастаяннае месца для рэпетыцый. А галоўнае — да яго пачалі ставіцца, як да паўнацэннага творчага калектыву. Да таго часу і абласное ўпраўленне культуры абладала аматараў спявання, выдзелілі ім на набліжы канцэртных касцюмаў грошы. Кіраўнікі калектыву сталі працаваць яшчэ больш натхнёна. Надзея Коных сама шла касцюмы для харыстаў па атрыманых з Масквы асяжках мастака М. Ключнікавай, любюча аздабляла іх нацыянальнымі арыентам.

Шутаў быў на сёмым небе...

Так на другім годзе «спанаўлягацца» існавання Брэскай самадзейнага народнаму хор знайшоў, нарэшце, пастаяннае месца для рэпетыцый. А галоўнае — да яго пачалі ставіцца, як да паўнацэннага творчага калектыву. Да таго часу і абласное ўпраўленне культуры абладала аматараў спявання, выдзелілі ім на набліжы канцэртных касцюмаў грошы. Кіраўнікі калектыву сталі працаваць яшчэ больш натхнёна. Надзея Коных сама шла касцюмы для харыстаў па атрыманых з Масквы асяжках мастака М. Ключнікавай, любюча аздабляла іх нацыянальнымі арыентам.

Шутаў быў на сёмым небе...

Так на другім годзе «спанаўлягацца» існавання Брэскай самадзейнага народнаму хор знайшоў, нарэшце, пастаяннае месца для рэпетыцый. А галоўнае — да яго пачалі ставіцца, як да паўнацэннага творчага калектыву. Да таго часу і абласное ўпраўленне культуры абладала аматараў спявання, выдзелілі ім на набліжы канцэртных касцюмаў грошы. Кіраўнікі калектыву сталі працаваць яшчэ больш натхнёна. Надзея Коных сама шла касцюмы для харыстаў па атрыманых з Масквы асяжках мастака М. Ключнікавай, любюча аздабляла іх нацыянальнымі арыентам.

Шутаў быў на сёмым небе...

Так на другім годзе «спанаўлягацца» існавання Брэскай самадзейнага народнаму хор знайшоў, нарэшце, пастаяннае месца для рэпетыцый. А галоўнае — да яго пачалі ставіцца, як да паўнацэннага творчага калектыву. Да таго часу і абласное ўпраўленне культуры абладала аматараў спявання, выдзелілі ім на набліжы канцэртных касцюмаў грошы. Кіраўнікі калектыву сталі працаваць яшчэ больш натхнёна. Надзея Коных сама шла касцюмы для харыстаў па атрыманых з Масквы асяжках мастака М. Ключнікавай, любюча аздабляла іх нацыянальнымі арыентам.

Шутаў быў на сёмым небе...

Так на другім годзе «спанаўлягацца» існавання Брэскай самадзейнага народнаму хор знайшоў, нарэшце, пастаяннае месца для рэпетыцый. А галоўнае — да яго пачалі ставіцца, як да паўнацэннага творчага калектыву. Да таго часу і абласное ўпраўленне культуры абладала аматараў спявання, выдзелілі ім на набліжы канцэртных касцюмаў грошы. Кіраўнікі калектыву сталі працаваць яшчэ больш натхнёна. Надзея Коных сама шла касцюмы для харыстаў па атрыманых з Масквы асяжках мастака М. Ключнікавай, любюча аздабляла іх нацыянальнымі арыентам.

Шутаў быў на сёмым небе...

Так на другім годзе «спанаўлягацца» існавання Брэскай самадзейнага народнаму хор знайшоў, нарэшце, пастаяннае месца для рэпетыцый. А галоўнае — да яго пачалі ставіцца, як да паўнацэннага творчага калектыву. Да таго часу і абласное ўпраўленне культуры абладала аматараў спявання, выдзелілі ім на набліжы канцэртных касцюмаў грошы. Кіраўнікі калектыву сталі працаваць яшчэ больш натхнёна. Надзея Коных сама шла касцюмы для харыстаў па атрыманых з Масквы асяжках мастака М. Ключнікавай, любюча аздабляла іх нацыянальнымі арыентам.

Шутаў быў на сёмым небе...

Так на другім годзе «спанаўлягацца» існавання Брэскай самадзейнага народнаму хор знайшоў, нарэшце, пастаяннае месца для рэпетыцый. А галоўнае — да яго пачалі ставіцца, як да паўнацэннага творчага калектыву. Да таго часу і абласное ўпраўленне культуры абладала аматараў спявання, выдзелілі ім на набліжы канцэртных касцюмаў грошы. Кіраўнікі калектыву сталі працаваць яшчэ больш натхнёна. Надзея Коных сама шла касцюмы для харыстаў па атрыманых з Масквы асяжках мастака М. Ключнікавай, любюча аздабляла іх нацыянальнымі арыентам.

Шутаў быў на сёмым небе...

Брэсцкі народны хор вырас — у яго ўвайшлі людзі самых розных прафесій, усяго 60 чалавек. Тут і рабочы будзтва № 8 А. Халчук, і студэнтка педінстытута В. Ласута, і персанальны пенсіянер, стары большавік-аўроравен Ш. Мухін, і шафёр Ул. Дарашук, і рабочы УНР-31 Ул. Кармялюк, і хатняя гаспадыня М. Яфіменка... Ды хіба пералічыць антузіястаў-аматараў, што спяваюць вечарамі ў Дом прафсаюзаў на чарговую спёўку.

Нам давялося блізка пазнаёміцца з гэтым харавым калектывам на каніцы ў клубе Брэскага чыгуначнага вузла. Гэта было толькі другое публічнае выступленне самадзейнага калектыву. Упершыню яны выступілі ў дні Кастрычніцкіх свят на тэрыторыі Брэскай крэпасці.

Хор па гучанню, па манеры выканання і падбору канцэртных нумароў, па касцюмах нагадвае вядомы Рускі народны хор імя Патніцкага. Такое перабранне, калі не скажыць капіраванне, зразумела: як мы ўпаміналі, Надзея Коных выхавалася на багатых традыцыйных хору імя Патніцкага. І гэтыя традыцыі добрае — пахваліна, але пераважна і проста няправільна. Няхай брэсцкія спявакі не зразумелі нас так, нібы мы хотам зменшыць мастацкія партыі іх працы (яны, безумоўна, ёсць). Аднак, на наш погляд, гэтым цікавым калектыву куды больш мэтазгодна шукаць арыгінальны творчы пошук, імкнучыся да самабытнасці як у выбары пьесы, так і ў характары выканання.

Канцэртную праграму хор акрылі песьняй Захарава «Зялёнымі прасторами», якая гучыць у яго выкананні заборна і аптымістычна. Пры выкананні працяглага народнага твора «Стан ды стэп кругом» (апрацоўка Захарава), «Белая бераза» (словы С. Ясеніна), вясёлай, ганцавальнага характару пьесы «Усё ё я па сваяцкім хадзіла», жартоўна-захаарыскай «Байкі пра ката» аматары спяваюць у асноўным стробна, не паршучы анімаля, інтанцыя чыста. Але ў многіх месцах халеднае б больш бачыць дынамічны ацэнны і тамбравы фарб.

Наўрад ці мэтазгодна ўключыць тэкставыя заставы пры выкананні асобных пьес. Гэта больш уласціва музычна-літаратурным кампазіцыям і канцэртнай, а не звычайнай зборнай канцэртнай праграме, якая забавляе аднаго асобы развіцця. Незразумела таксама, чаму прысутнічаюць на сцэне ўсё ўдзельнікі хору, калі выступаюць салісты Валентына Ласута, Надзея Коных і ганцавальная група пад кіраўніцтвам Уладзіміра Сібіладзе. Харысты ў гэты час выдзяляюць вельмі статычна, ніяк не разгучваю на выступленні сваіх таварышаў.

Нельга не напраніць малады калектыв і за падбор рэпертуару. Захапіўшы пераважна творы з праграмы выступленняў хору імя Патніцкага, брэсцкія спявакі абыйшлі беларускія народныя пьесы і пьесы беларускіх савецкіх кампазітараў. Аднак мы верым, што антузіястаў-аматараў у будучым выкарыстаюць і нацыянальны рэпертуар.

Шкада толькі, што кіраўнікі Брэскага Дома народнай творчасці, якія ў свой час так паспешліва адраўняліся ад самадзейнага хору, да сённяшняга дня ніяк не абярнуцца дапамагчы яму.

Г. ЗАГАРОДНІ, спец. кар.

Брэст.

Брэсткі народны хор вырас — у яго ўвайшлі людзі самых розных прафесій, усяго 60 чалавек. Тут і рабочы будзтва № 8 А. Халчук, і студэнтка педінстытута В. Ласута, і персанальны пенсіянер, стары большавік-аўроравен Ш. Мухін, і шафёр Ул. Дарашук, і рабочы УНР-31 Ул. Кармялюк, і хатняя гаспадыня М. Яфіменка... Ды хіба пералічыць антузіястаў-аматараў, што спяваюць вечарамі ў Дом прафсаюзаў на чарговую спёўку.

Нам давялося блізка пазнаёміцца з гэтым харавым калектывам на каніцы ў клубе Брэскага чыгуначнага вузла. Гэта было толькі другое публічнае выступленне самадзейнага калектыву. Упершыню яны выступілі ў дні Кастрычніцкіх свят на тэрыторыі Брэскай крэпасці.

Хор па гучанню, па манеры выканання і падбору канцэртных нумароў, па касцюмах нагадвае вядомы Рускі народны хор імя Патніцкага. Такое перабранне, калі не скажыць капіраванне, зразумела: як мы ўпаміналі, Надзея Коных выхавалася на багатых традыцыйных хору імя Патніцкага. І гэтыя традыцыі добрае — пахваліна, але пераважна і проста няправільна. Няхай брэсцкія спявакі не зразумелі нас так, нібы мы хотам зменшыць мастацкія партыі іх працы (яны, безумоўна, ёсць). Аднак, на наш погляд, гэтым цікавым калектыву куды больш мэтазгодна шукаць арыгінальны творчы пошук, імкнучыся да самабытнасці як у выбары пьесы, так і ў характары выканання.

Канцэртную праграму хор акрылі песьняй Захарава «Зялёнымі прасторами», якая гучыць у яго выкананні заборна і аптымістычна. Пры выкананні працяглага народнага твора «Стан ды стэп кругом» (апрацоўка Захарава), «Белая бераза» (словы С. Ясеніна), вясёлай, ганцавальнага характару пьесы «Усё ё я па сваяцкім хадзіла», жартоўна-захаарыскай «Байкі пра ката» аматары спяваюць у асноўным стробна, не паршучы анімаля, інтанцыя чыста. Але ў многіх месцах халеднае б больш бачыць дынамічны ацэнны і тамбравы фарб.

Наўрад ці мэтазгодна ўключыць тэкставыя заставы пры выкананні асобных пьес. Гэта больш уласціва музычна-літаратурным кампазіцыям і канцэртнай, а не звычайнай зборнай канцэртнай праграме, якая забавляе аднаго асобы развіцця. Незразумела таксама, чаму прысутнічаюць на сцэне ўсё ўдзельнікі хору, калі выступаюць салісты Валентына Ласута, Надзея Коных і ганцавальная група пад кіраўніцтвам Уладзіміра Сібіладзе. Харысты ў гэты час выдзяляюць вельмі статычна, ніяк не разгучваю на выступленні сваіх таварышаў.

Нельга не напраніць малады калектыв і за падбор рэпертуару. Захапіўшы пераважна творы з праграмы выступленняў хору імя Патніцкага, брэсцкія спявакі абыйшлі беларускія народныя пьесы і пьесы беларускіх савецкіх кампазітараў. Аднак мы верым, што антузіястаў-аматараў у будучым выкарыстаюць і нацыянальны рэпертуар.

Шкада толькі, што кіраўнікі Брэскага Дома народнай творчасці, якія ў свой час так паспешліва адраўняліся ад самадзейнага хору, да сённяшняга дня ніяк не абярнуцца дапамагчы яму.

Г. ЗАГАРОДНІ, спец. кар.

Брэст.

Пры будзнічым трысе № 9 гора. Віцебска працуе самадзейны калектыв чымбалістаў. На здымку: група чымбалістаў на рэпетыцыі. Фота Я. Клімава.

ПРАЦЭС АБ СТАПТАНІХ ТАПАЧКАХ

Як мала часам патрэбна чалавек з мяншчым поглядам на жыццё, каб увесці, скажам, на свайго суседа пабліз, устань нікому непатрэбную судовую справу! Не даў, скажам, старшыня гультыя кая, разліла на кухні суседа памы, залезла ў гарод чужая курыца, пасварыліся дзеці — і дзяцць у роўныя ўстановы і арганізацыі заявы, спісваюцца стусы паперы, ствараюцца для праверкі шматлікія камісіі. На праверку ўсёй гэтай нікому непатрэбнай ісіаніцы губляюцца дзесяткі гадзін каштоўнага часу, засядаюць суды... І вось пасля ўсёго гэтага высвятляецца, што справа тая была дробнай і нікчэмнай. І ніхто не скажа таму, хто завярнуў усю кашу, што ён злычынца, што ім кіравала непавага да чалавека, да нашага грамадства.

Пра адну такую справу мне і хочацца расказаць. Яна набыла вельмі большае значэнне, што была распачата не хатняй гаспадыняй з вуліцкім кругоглядам, а чалавекам з вышэйшай адукацыяй, што яна была распачата супраць чалавека самай высокароднай прафесіі — урача, які больш за ўсё заслугоўвае панагі і ўдзячнасці, а не чэрствасці і аблыякавання.

Успрадыне мінулага года на працу ў Радзівіцкую раённую бальніцу прыехаў хірург тав. Іванчанкаў, які меў за плечыма семнаццацігадовы стаж работы. Новы спецыяліст з першых жа дзён спецыяльна папаў у мясцовы насяленьніца. Гэта быў вопытны хірург, які пасля праходзіў многія складаныя аперацыі.

Усё было б добра, калі б асістэнтам у тав. Іванчанкава не з'яўляўся галоўны ўрач бальніцы тав. Ціханкоў. І вось гэтага было даволі, каб у галоўнага ўрача ўзнікла непрыяць да новага калегі. Тав. Ціханкоў упарта шукаў зачэпкі.

Хутка яна знайшлася. Тав. Іванчанкаў быў вынесена суровая вымова за тое, што ён нібыта п'яніцтвам, бярэ бальнічны спірт, непатрабавальна да персаналу, нарэшце, за тое, што да яго ў бальніцу прыходзіла жонка і што ён адначасна пайшоў дамоў у бальнічных тапачках. Хірург не загнуў за гэтым спліганнем і падаў заяву ў камісію па працоўных спрачках.

І што ж высветліла камісія? Як ні стараўся тав. Ціханкоў і яго намеснік тав. Дарожка, работнікі хірургічнага аддзялення аднагалосна пацвердзілі, што тав. Іванчанкаў у непарвоўным стане на работу ніколі не прыходзіў, спірт не браў, а калі і быў непатрабавальны, то толькі ў адноснах да свайго асістэнта — тав. Ціханкова. Праўда, два апошнія «абнаваганні» пацвердзіліся.

Усё было б добра, калі б асістэнтам у тав. Іванчанкава не з'яўляўся галоўны ўрач бальніцы тав. Ціханкоў. І вось гэтага было даволі, каб у галоўнага ўрача ўзнікла непрыяць да новага калегі. Тав. Ціханкоў упарта шукаў зачэпкі.

Хутка яна знайшлася. Тав. Іванчанкаў быў вынесена суровая вымова за тое, што ён нібыта п'яніцтвам, бярэ бальнічны спірт, непатрабавальна да персаналу, нарэшце, за тое, што да яго ў бальніцу прыходзіла жонка і што ён адначасна пайшоў дамоў у бальнічных тапачках. Хірург не загнуў за гэтым спліганнем і падаў заяву ў камісію па працоўных спрачках.

І што ж высветліла камісія? Як ні стараўся тав. Ціханкоў і яго намеснік тав. Дарожка, работнікі хірургічнага аддзялення аднагалосна пацвердзілі, што тав. Іванчанкаў у непарвоўным стане на работу ніколі не прыходзіў, спірт не браў, а калі і быў непатрабавальны, то толькі ў адноснах да свайго асістэнта — тав. Ціханкова. Праўда, два апошнія «абнаваганні» пацвердзіліся.

Усё было б добра, калі б асістэнтам у тав. Іванчанкава не з'яўляўся галоўны ўрач бальніцы тав. Ціханкоў. І вось гэтага было даволі, каб у галоўнага ўрача ўзнікла непрыяць да новага калегі. Тав. Ціханкоў упарта шукаў зачэпкі.

Хутка яна знайшлася. Тав. Іванчанкаў быў вынесена суровая вымова за тое, што ён нібыта п'яніцтвам, бярэ бальнічны спірт, непатрабавальна да персаналу, нарэшце, за тое, што да яго ў бальніцу прыходзіла жонка і што ён адначасна пайшоў дамоў у бальнічных тапачках. Хірург не загнуў за гэтым спліганнем і падаў заяву ў камісію па працоўных спрачках.

І што ж высветліла камісія? Як ні стараўся тав. Ціханкоў і яго намеснік тав. Дарожка, работнікі хірургічнага аддзялення аднагалосна пацвердзілі, што тав. Іванчанкаў у непарвоўным стане на работу ніколі не прыходзіў, спірт не браў, а калі і быў непатрабавальны, то толькі ў адноснах да свайго асістэнта — тав. Ціханкова. Праўда, два апошнія «абнаваганні» пацвердзіліся.

Усё было б добра, калі б асістэнтам у тав. Іванчанкава не з'яўляўся галоўны ўрач бальніцы тав. Ціханкоў. І вось гэтага было даволі, каб у галоўнага ўрача ўзнікла непрыяць да новага калегі. Тав. Ціханкоў упарта шукаў зачэпкі.

Хутка яна знайшлася. Тав. Іванчанкаў быў вынесена суровая вымова за тое, што ён нібыта п'яніцтвам, бярэ бальнічны спірт, непатрабавальна да персаналу, нарэшце, за тое, што да яго ў бальніцу прыходзіла жонка і што ён адначасна пайшоў дамоў у бальнічных тапачках. Хірург не загнуў за гэтым спліганнем і падаў заяву ў камісію па працоўных спрачках.

І што ж высветліла камісія? Як ні стараўся тав. Ціханкоў і яго намеснік тав. Дарожка, работнікі хірургічнага аддзялення аднагалосна пацвердзілі, што тав. Іванчанкаў у непарвоўным стане на работу ніколі не прыходзіў, спірт не браў, а калі і быў непатрабавальны, то толькі ў адноснах да свайго асістэнта — тав. Ціханкова. Праўда, два апошнія «абнаваганні» пацвердзіліся.

Усё было б добра, калі б асістэнтам у тав. Іванчанкава не з'яўляўся галоўны ўрач бальніцы тав. Ціханкоў. І вось гэтага было даволі, каб у галоўнага ўрача ўзнікла непрыяць да новага калегі. Тав. Ціханкоў упарта шукаў зачэпкі.

Хутка яна знайшлася. Тав. Іванчанкаў быў вынесена суровая вымова за тое, што ён нібыта п'яніцтвам, бярэ бальнічны спірт, непатрабавальна да персаналу, нарэшце, за тое, што да яго ў бальніцу прыходзіла жонка і што ён адначасна пайшоў дамоў у бальнічных тапачках. Хірург не загнуў за гэтым спліганнем і падаў заяву ў камісію па працоўных спрачках.

І што ж высветліла камісія? Як ні стараўся тав. Ціханкоў і яго намеснік тав. Дарожка, работнікі хірургічнага аддзялення аднагалосна пацвердзілі, што тав. Іванчанкаў у непарвоўным стане на работу ніколі не прыходзіў, спірт не браў, а калі і быў непатрабавальны, то толькі ў адноснах да свайго асістэнта — тав. Ціханкова. Праўда, два апошнія «абнаваганні» пацвердзіліся.

Усё было б добра, калі б асістэнтам у тав. Іванчанкава не з'яўляўся галоўны ўрач бальніцы тав. Ціханкоў. І вось гэтага было даволі, каб у галоўнага ўрача ўзнікла непрыяць да новага калегі. Тав. Ціханкоў упарта шукаў зачэпкі.

Хутка яна знайшлася. Тав. Іванчанкаў быў вынесена суровая вымова за тое, што ён нібыта п'яніцтвам, бярэ бальнічны спірт, непатрабавальна да персаналу, нарэшце, за тое, што да яго ў бальніцу прыходзіла жонка і што ён адначасна пайшоў дамоў у бальнічных тапачках. Хірург не загнуў за гэтым спліганнем і падаў заяву ў камісію па працоўных спрачках